

Her sabah işe farklı yönden gelen adam bekardır diye bir söz okudum, kendi nefesine her akşam farklı açılardan dönüş yapana ne demeli?

İnsan kendine esirdir. Bırakıp gidemeyeceği bir savaşta, sürüklemek zorunda olduğu canı ve aklıyla esirdir.

Esareti tatmak herkesin harcı değil. Çokları esareti tatmakla değil, elinde kalanı satmakla meşgul; zincirlerini, ayaklarını ve gözlerini. Sahip olduğunu sandığı zamanın izini sürmekle meşgul. Hayatın kendisinden fazlasına ihtiyaç duymadığını ummakla. Ve yine de durmadan şikayet etmekle.

Şikayet şikayet. Esaretten değil, zincirlerinden değil, o zincirlerin yeterince parlak olmadığından şikayet, bağlandığı direğin yüksekliğinden şikayet, altında yattığı güneşin, varlığın göğündeki ışığın yakmasından değil, günbatımındaki renklerden şikayet. İnsan neyi arzuladığını bilmediği gibi, neden şikayet edeceğini de bilmiyor.

Kendini bağlayacak bir direk bulursa seviniyor, direğin yanında bir kulübe varsa muhteşem, başka esirleri görebiliyor ve onlara kendi zincirlerinin şakırtısını duyurabiliyorsa daha da güzel. Her şey bundan ibaret, zincirler ve şakırtısı. Tüm hayatı bunu dinlemek ve dinletmeye çalışmakla geçirenler var.